MAHIDOL UNIVERSITY
Wisdom of the Land

RILCA Newsletter

จดหมายข่าวสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย

Research Institute for Languages and Cultures of Asia

ปีที่ ๓๒ ฉบับที่ ๔ : ตุลาคม-ธันวาคม ๒๕๕๔ Vol. 32 No. 4 : October - December 2011

ประสบการณ์ใหม่ในเมืองเต๋อหง

ความหมายคำว่า: ลาว

The meaning of the word "Laos"

บางบัว ชุมชนต้นแบบอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

A Model for an Environment Conservation Community

ความไม่มั่นคงทางอาหารในสภาวะน้ำท่วม

Flood

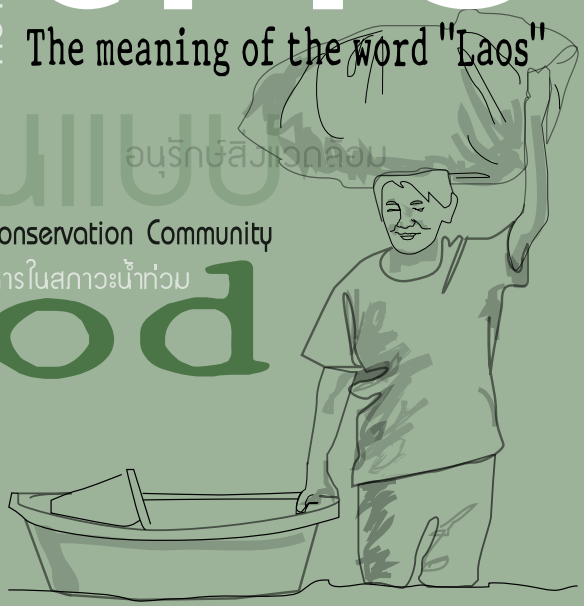

เทียมสูรย์ สิริศรีศักดิ์
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

ชุมชนบางบัว

บ้านมั่นคงชุมชนบางบัว

ชุมชนบางบัว ยกพื้นขึ้นบก

ชุมชนบางบัวตั้งอยู่ริมคลองบางบัว เขตบางเขน กรุงเทพฯ เป็นชุมชนที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาที่อยู่อาศัยภายใต้โครงการบ้านมั่นคง จากชุมชนที่เป็นที่รู้จักในฐานะชุมชนแออัด น้ำเน่าเสีย เป็นแหล่งมั่วสุม แหล่งยาเสพติด เป็นที่รังเกียจของสังคม กลายมาเป็นชุมชนต้นแบบในการพัฒนาทั้งด้านที่อยู่อาศัยและด้านสังคม ดังนั้น ทางสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) หรือ พอช. จึงได้มีการดำเนิน **"โครงการสื่อการเรียนรู้ชุมชนริมคลองบางบัว"**[1] ขึ้นในระหว่างเดือนเมษายนถึงพฤศจิกายน 2554 ประกอบด้วย 8 โครงการย่อย ครอบคลุมเนื้อหาหลายด้าน รวมทั้งประวัติศาสตร์ชุมชน เพื่อศึกษาและเผยแพร่องค์ความรู้ในการพัฒนาชุมชนบางบัวที่จะสามารถใช้เป็นตัวอย่างในการพัฒนาชุมชนเมืองอื่นๆ ได้

ย้อนไปเมื่อสมัยกว่าร้อยปีมาแล้ว การขุดคลองเพื่อการชลประทานและการคมนาคมได้ช่วยขยายพื้นที่ปลูกข้าวในพื้นที่ชานพระนคร รวมถึงบริเวณทุ่งบางเขน ชาวบ้านริมคลองบางบัวหรือคลองถนนในอดีตเป็นชุมชนชนบท ปลูกบ้านอยู่ริมคลอง ที่ดินด้านในเป็นที่นา ใช้คลองเป็นทางสัญจร เป็นแหล่งน้ำอุปโภคบริโภค เป็นแหล่งอาหาร เก็บสายบัว ผักบุ้ง จับปลา อยู่อาศัยกันแบบครอบครัวขยาย พี่ๆ น้องๆ จะปลูกเรือนมุงจากอยู่กันเป็นกลุ่ม ใครมีลูกหลานแต่งงานก็แยกออกไปปลูกเรือนในพื้นที่ใกล้ๆ กัน หมู่หนึ่งอาจมีราวสิบเรือน วิถีชีวิตเช่นนี้เริ่มเปลี่ยนแปลงไปตั้งแต่ยุคสงคราม พื้นที่นาถูกแทนที่ด้วยหน่วยงานทหาร หน่วยงานราชการ และสนามบินดอนเมือง การพัฒนาริมถนนพหลโยธินดังกล่าวทำให้ชาวนาในย่านนี้จำเป็นต้องเลิกทำนาไปโดยปริยาย บ้างก็ออกไปทำงานนอกพื้นที่ เป็นลูกจ้างบ้าง ขายของบ้าง รับเหมาก่อสร้างบ้าง ต่อมาไม่นานกรุงเทพฯ เริ่มเข้าสู่ยุคแห่งการพัฒนาทางด้านการก่อสร้าง ไม่ว่าจะเป็นระบบสาธารณูปโภค ถนนหนทาง หรืออาคารบ้านเรือนที่ขยายตัวตามการเติบโตของเมืองและการขยายการลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ การรวมศูนย์อำนาจส่งผลให้ความเจริญทุกด้านกระจุกตัวอยู่ในกรุงเทพฯ ความต้องการของภาคแรงงานส่งผลให้คนต่างจังหวัดจำนวนมากหลั่งไหลเข้าสู่กรุงเทพฯ เพื่อมาเป็นแรงงาน และแสวงโชค ราวปี พ.ศ. 2528 เกิดชุมชนแออัดขึ้นกว่าพันชุมชนในกรุงเทพฯ ในยุคนั้นถนนพหลโยธินได้กลายเป็นถนนเส้นทางหลักในการเดินทางไปสนามบินดอนเมือง ทำให้บริเวณบางเขนแม้จะเป็นย่านชานเมืองแต่ก็มีความสะดวกสบายในการเดินทางเข้าสู่ใจกลางเมือง และปัจจัยนี้เองที่เป็นสาเหตุให้คนจำนวนมากทยอยย้ายเข้ามาอยู่ริมคลองบางบัว คนที่อยู่ก่อนขายสิทธิให้คนที่เข้ามาอยู่ใหม่มาปลูกบ้านริมคลองต่อเนื่องกันไปจนรุกล้ำเข้าไปอยู่ในน้ำ ประกอบกับการระบายน้ำเสียลงสู่คลองจากโรงงาน ตลาด ชุมชน ที่เกิดขึ้นใหม่ตลอดแนวคลองและถนนทำให้คลองบางบัว

[1] *ผลผลิตส่วนหนึ่งของการทำสื่อการเรียนรู้นี้ ทางสถาบันสมิทโซเนียน (Smithsonian) โดย Cooper-Hewitt, National Design Museum ได้นำไปร่วมจัดแสดงในนิทรรศการ Design with the Other 90%: Cities ที่สหประชาชาติ กรุงนิวยอร์ค ระหว่างวันที่ 15 ตุลาคม 2554 ถึง 9 มกราคม 2555 ร่วมกับอีกกว่า 60 โครงการ จาก 22 ประเทศ โดยนิทรรศการนี้ชี้ให้สังคมตระหนักถึงปัญหาว่า คนกว่าหกพันล้านคน หรือร้อยละเก้าสิบบนโลกยังไม่มีโอกาส ไม่สามารถเข้าถึงผลิตภัณฑ์ ผลงานการออกแบบได้*

ทักทาย

เหตุการณ์มหาอุทกภัยที่เกิดขึ้นในทุกภูมิภาคของประเทศไทยครั้งนี้ ไม่เพียงจะส่งผลกระทบให้เกิดความเสียหายทางทรัพย์สินอย่างมากมาย แต่ยังส่งผลต่อจิตใจของประชาชนชาวไทย โดยเฉพาะผู้ประสบภัยที่สูญเสียทั้งพลังกายและพลังใจอย่างประเมินค่าไม่ได้ หากกำหนดได้คงไม่มีใครอยากให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นเป็นแน่ แม้ว่าวิกฤตการณ์ครั้งนี้จะทำให้เกิดความสูญเสียอย่างมากมาย แต่ในเรื่องร้าย ก็ยังมีสิ่งดีๆ ที่ซ่อนอยู่

เมื่อ "น้ำท่วม" ประเทศไทย "น้ำใจ" ของพี่น้องชาวไทยต่างก็หลั่งไหลออกมาจากทั่วทุกสารทิศ วิกฤตครั้งนี้สร้างโอกาสให้กับสังคมไทย ทำให้คนในสังคมได้เปิดมุมมองของตนเอง บางคนที่เห็นหน้าเห็นตากันทุกวันแต่ก็ไม่เคยมีโอกาสได้พูดคุยกัน เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากเช่นนี้ ก็ได้หันหน้ามาพึ่งพาอาศัยกัน น้ำท่วมทำให้กำแพงบ้านพังลงได้ฉันใด ก็ทลายกำแพงความคิดที่ปิดกั้นไว้ให้พังลงไปด้วยน้ำใจที่มีให้กันฉันนั้น

ขอส่งท้ายบททักทายด้วยหลักธรรมที่ว่า "ทุกอย่างล้วนเกิดขึ้นตั้งอยู่ และดับไป" ไม่มีสิ่งแน่นอน เมื่อถึงเวลา แม้ว่าจะยากดีมีจน หล่อสวยรวยล้นฟ้าแค่ไหน ก็หนีความจริงของธรรมชาติไม่ได้ คนเราเอาชนะอะไรก็ได้ แต่เอาชนะธรรมชาติไม่ได้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากเรามีสติเรียนรู้ที่จะอยู่กับสภาวะนั้นๆ ด้วยจิตใจที่มั่นคงแล้ว เหตุการณ์ร้ายๆ ก็จะผ่านไป ขอเป็นกำลังใจแด่ผู้ประสบภัยทุกท่านให้ลุกขึ้นสู้ และใช้ชีวิตอยู่อย่างมีความหวัง และขอให้คนไทยรักและสามัคคีกัน เพราะความสามัคคีนั้นคือพลังและจะช่วยให้ปัญหาทุกอย่างผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

สวัสดีปีใหม่ 2555 ครับ

ประวัติศาสตร์การพัฒนาชุมชนแออัดสู่ชุมชนต้นแบบอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ชุมชนฝั่งตรงข้าม สะท้อนปัญหารุกล้ำคลองของชุมชนบางบัวในอดีต

ระหว่างการสำรวจเครือข่ายคลองร่วมกับคนในชุมชน

สภาพคลองใต้ถนนวิภาวดี

ชุมชนริมคลองบางบัว ปี 2517

เน่าเสียในที่สุด ชุมชนบางบัวกลายเป็นชุมชนแออัด ภายในชุมชนเริ่มมีการขายยาเสพติดอย่างกว้างขวาง เป็นจุดมั่วสุม ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เสพยาเสพติด ไม่กี่ปีต่อมาชุมชนบางบัวกลายสภาพเป็นแหล่งเสื่อมโทรมและถูกดูหมิ่นจากสังคมภายนอก คนในชุมชนสูญเสียความภาคภูมิใจในคุณค่าของตนเอง

สภาพเสื่อมโทรมดังกล่าวดำเนินต่อเนื่องมาจนในสมัยที่นายพิจิตต รัตตกุล เป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพฯ ได้มีนโยบายที่จะสร้างเขื่อนป้องกันน้ำท่วมกรุงเทพฯ ตลอดแนวคลอง ส่งผลให้ชุมชนบุกรุกตลอดแนวคลองต้องถูกไล่รื้อ ทำให้ชาวชุมชนเริ่มรวมกลุ่มกันคิดหาวิธีการในการเจรจากับทางรัฐและเริ่มมีการตั้งกลุ่มออมทรัพย์ขึ้น จนในปี พ.ศ. 2546 เมื่อรัฐบาลมีมติอนุมัติโครงการบ้านมั่นคง ชาวชุมชนกว่าหนึ่งพันสองร้อยคน จาก 225 หลังคาเรือน ร่วมกันลุกขึ้นมาแก้ปัญหาชุมชน ผ่านการทำงานร่วมกัน ด้วยการสนับสนุนจากทาง พอช. และสถาบันการศึกษา สามารถเช่าพื้นที่จากรัฐ บ้านเรือนที่เคยรุกล้ำเข้าไปในน้ำถูกปรับให้ขึ้นมาอยู่บนบก โดยการแบ่งสรรที่ดินกันภายในชุมชนให้ทุกครัวเรือนมีสิทธิในการใช้ที่ดินเท่าเทียมกัน มีการสร้างระบบสวัสดิการชุมชน เพื่อดูแลสมาชิก สร้างโอกาสให้ชุมชนเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของตนเอง การแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยด้วยการเปิดโอกาสให้คนทุกคนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมตัดสินใจต่อรอง และทำงานร่วมกัน นอกจากจะแก้ปัญหาการรุกล้ำคลองแล้ว ยังสร้างให้เกิดความเข้มแข็งของชุมชน ในปัจจุบันการทำงานของกลุ่มออมทรัพย์เพื่อที่อยู่อาศัย ได้ขยายความร่วมมือครอบคลุมเครือข่ายคลองทั่วทั้งเขตบางเขน

ชุมชนริมคลองบางบัว ปี 2543 พื้นที่โดยรอบกลายเป็นหน่วยงานราชการและบ้านเรือน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ถึงปรากฏการณ์ที่ไม่เพียงบอกเล่าเรื่องราวของชาวบ้านริมคลองบางบัว แต่ยังสะท้อนปัญหาของการเติบโตของกรุงเทพฯ ชุมชนบางบัวสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบจากการขยายความเป็นเมืองอย่างไร้การวางแผนที่มีต่อชุมชนชนบท นับร้อยชุมชนในเขตชานเมืองกรุงเทพฯ ในอดีต ชุมชนเหล่านี้แม้ปัจจุบันจะเป็นชุมชนเมืองแต่ก็มีจิตวิญญาณของความเป็นชุมชนชนบท มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม อันเป็นผลมาจากการที่เป็นแหล่งรวมของผู้อพยพเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ จากทุกภูมิภาค จึงเกิดเป็นคำถามต่อนักพัฒนาว่า มีองค์ความรู้เกี่ยวกับชุมชนลักษณะเช่นนี้เพียงพอสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนแล้วหรือ

ในขณะที่อัตราการเพิ่มขึ้นของคนที่อาศัยในเมืองพุ่งสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปัญหาชุมชนแออัดอย่างเช่นที่ชุมชนบางบัวเคยเป็นในอดีต ยังคงเป็นปัญหาใหญ่ของเมืองอย่างกรุงเทพฯ คนจนเมืองทำหน้าที่เป็นเสมือนฟันเฟืองสำคัญที่ทำให้ชีวิตเมืองที่มีคนส่วนใหญ่เป็นคนชั้นกลางหมุนต่อไปได้ แต่คุณภาพชีวิตของคนจนเมืองเองกลับถูกละเลย ในสถานการณ์ที่การกระจายอำนาจที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น ภาครัฐยังไม่เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นและประชาชนได้พัฒนาพื้นที่ของตนเองอย่างอิสระ การแสวงหารูปแบบ กลไกที่มีประสิทธิภาพสำหรับชุมชนในการรวมตัวกันพัฒนา ยกระดับคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมของชุมชนด้วยตนเองจึงยังคงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

ประสบการณ์ใหม่ในเมืองเต๋อหง มณฑลยูนนาน

รศ.ดร.สุจริตลักษณ์ ดีผดุง
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย
มหาวิทยาลัยมหิดล

เมื่อต้องไปเก็บข้อมูลงานวิจัยในโครงการ **“การศึกษาเบื้องต้นภาษาศาสตร์ชาติพันธุ์ปะหล่องในเชียงตุง ประเทศพม่าและในยูนนาน ประเทศจีน”** ซึ่งเป็นการเดินทางไปเก็บข้อมูลในประเทศจีนเป็นครั้งแรกที่ “Dehong”-Dai-Jingpo Autonomous Prefecture **“เขตปกครองตนเองไต-จิงโพ”** มณฑลยูนนาน ประเทศจีน ที่ต้องไปที่เต๋อหง เขตปกครองตนเอง ไต-จิงโพ ก็เพราะว่า จากการทบทวนวรรณกรรมในเบื้องต้นได้ข้อมูลมาว่า กลุ่มชาติพันธุ์ปะหล่อง ซึ่งเป็นกลุ่มที่พูดภาษาในตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติค (มอญ-เขมร) ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเขตเต๋อหง ที่เมืองยุ่ยลี่ (Ruili) หลงชวน (Long-chuan) และ ลู่ซี (Luxi) หรือ หมาง-ชื่อ (Mangshi) ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขตปกครองตนเองไต-จิงโพ ก็จะต้องประกอบด้วยประชาชนที่สำคัญ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มชาติพันธุ์ไต (Tai) หรือไตใหญ่ และกลุ่มชาติพันธุ์จิงโพ แต่ก็ไม่เคยเอา **“สองบวกสองแล้วรวมกันเป็นสี่”** !!!!

ที่ว่าไม่เคยเอา **“สองบวกสองเป็นสี่”** ก็ยังไม่เข้าใจตัวเองอยู่ว่าเพราะไม่รู้จริงๆ หรือเพราะรู้แต่ไม่ได้คิดเชื่อมโยงความรู้เข้าด้วยกัน กล่าวคือ เมื่อไปถึงคุนหมิง (Kunming) และได้พบกับ ศาสตราจารย์หยาง (Prof. Yang Guangyuan) และลูกศิษย์ของท่าน ซึ่งทั้งสองคนเป็นชาวไตใหญ่ และพูดภาษาไทยได้ดี ก็ได้รู้ว่า ยุ่ยลี่เป็นชื่อในภาษาจีน แต่ชื่อที่เป็นที่รู้จักกันในประวัติศาสตร์และเป็นที่คุ้นหูกันมานานแล้วในภาษาไตก็คือ เมืองมาวหรือเมืองมาวหลวง หลง-ชวนก็คือเมืองวัน และลู่ซีหรือหมางชื่อก็คือเมืองขอน ส่วนเต๋อหงก็คือเมืองหรือจังหวัด ใต้คง หมายถึง เมืองที่อยู่ทางใต้ของแม่น้ำคง หรือแม่น้ำสาละวินนั่นเอง นี่เป็นเรื่องแรกของการไม่ได้เอา **“สองบวกสองเป็นสี่”**...

เรื่องที่สองก็คือการที่หอบเอาพริกป่นไปจากเมืองไทย ด้วยกลัวว่าจะต้องไปเจอแต่อาหารที่ไม่มีรสเผ็ด เพราะต้องกินอาหารจีน คงจะกินข้าวไม่ได้หรือได้ก็ไม่อร่อย แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเรากำลังจะไปในพื้นที่ที่ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวไต เพราะฉะนั้น ข้าวและพริกก็จะอยู่ด้วยกันไม่หนีหายไปไหน (แม้ว่าจะพ่วงเอาผงชูรสเข้ามาด้วยก็ตาม) และชาวปะหล่องหรือที่รู้จักกันในชื่อเรียกที่เป็นทางการของจีน ก็คือ เต๋ออาง (De'ang) ก็ทำกับข้าวที่มีต้มแกง ผัดผักและเนื้อสัตว์ ผัดพริก รวมทั้งน้ำจิ้มรสเผ็ดและผงชูรส เป็นที่เจริญอาหารทั้งผู้ไปเก็บข้อมูลและผู้ให้ข้อมูล

ส่วนอาหารที่ทานเป็นประจำมากที่สุดก็คือ ข้าวซอย ซึ่งมีเครื่องปรุงสารพัดชนิด รวมทั้งมีพริกสารพัดแบบให้เติม ไม่ว่าจะเป็นพริกป่น พริกป่นทอดในน้ำมัน พริกสดตำ พริกในน้ำส้ม ฯลฯ และข้าวซอยก็ไม่ใช่ข้าวแต่เป็นเส้นๆ ทั้งเส้นเล็กแบบเส้นก๋วยเตี๋ยวบ้านเรา และเส้นเฉพาะของข้าวซอยจริงๆ ผู้วิจัยซึ่งเป็นคนชอบทานก๋วยเตี๋ยวมากกว่าข้าวก็เลยมี

เมืองยุ่ยลี่

แม่น้ำมาว

ความสุขดี เพราะฉะนั้นก็ไม่ได้ใช้พริกป่นที่เอาติดตัวไปจากเมืองไทยเลย อีกเรื่องหนึ่งก็คือทุกคนที่ไปด้วยกันต่างก็ถามหา ขนมจีบ ชาลาเปา เพราะอยากชิมว่าเป็นอย่างไร และคาดไว้ว่าน่าจะอร่อย ชาลาเปาที่ได้ชิมมีแบบหมั่นโถวและชาลาเปาไส้ผัก ซึ่งทุกคนลงความเห็นว่าไม่ชอบ ส่วนขนมจีบกับติ่มซำ ก็ไม่ได้เอา **"สองบวกสองเป็นสี่"** อีกแล้ว เพราะทั้งสองอย่างนี้ ไม่ใช่อาหารประจำของคนจีนในประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ หรือว่าพวกเราจะไปทำวิจัยกันที่ฮ่องกงและเซี่ยงไฮ้ ดีล่ะ???

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชียให้การต้อนรับ

Prof. Peter van der Veer

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย กำลังเตรียมการที่จะเปิดหลักสูตรปริญญาเอกนานาชาติ สาขาพหุวัฒนธรรมศึกษา ในปีการศึกษา 2555 นี้ เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2555 สถาบันฯ ได้รับเกียรติจาก **Prof. Peter Van der Veer**, Director of the Max Planck Institute for the Study of Religious and Ethnic Diversity at Göttingen ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านมานุษยวิทยาและความหลากหลายทางศาสนาและวัฒนธรรม จากประเทศเยอรมนี มาแลกเปลี่ยนด้านการเรียนการสอนและการวิจัยร่วมกับอาจารย์ในสถาบันฯ พร้อมทั้งให้เกียรติเป็นศาสตราจารย์รับเชิญของหลักสูตรฯ ด้วย

แนะนำบุคลากร

ชื่อ-สกุล: นางสาวญาดา ก่อวงษ์
วุฒิการศึกษา: ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยมหิดล
ตำแหน่ง: นักประชาสัมพันธ์ (งานสื่อสารองค์กร)

ชื่อ-สกุล: ดร.สิงหนาท น้อมเนียน
วุฒิการศึกษา: Doctor of Education (Teaching English to Speakers of Other Languages (TESOL) & Applied Linguistics), University of Leicester, UK
ตำแหน่ง: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา)

ชื่อ-สกุล: ดร.ธารารัตน์ เจริญสนธิชัย
วุฒิการศึกษา: Doctor of Philosophy (Anthropology), The Australian National University (ANU)
ตำแหน่ง: อาจารย์ (หลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาพหุวัฒนธรรมศึกษา)

กะเหรี่ยงโปว์ ณ กาญจนบุรี

จิติกานต์ จินารักษ์
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย
มหาวิทยาลัยมหิดล

การเดินทางสู่ ต.ไล่โว่ อ.สังขละบุรี จ.กาญจนบุรี ซึ่งอยู่ในเขตทุ่งใหญ่นเรศวรฝั่งตะวันตก มีเส้นทางการคมนาคมที่สะดวก แต่การเดินทางเข้าสู่หมู่บ้านกะเหรี่ยงโปว์หรือโผล่ว มี 6 หมู่บ้าน ได้แก่ 1. กองม่องทะ 2. สะเนพ่อง 3. เกาะสะเดิ่ง 4. ไล่โว่ ชาลาวะ 5. ทิไล่ป้า และ 6. จะแก เป็นเส้นทางในผืนป่า และต้องผ่านลำธารน้อยใหญ่ตามเส้นทาง ซึ่งเป็นการเดินทางที่ได้สัมผัสอากาศบริสุทธิ์ โดยผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าพื้นที่ครั้งแรกเนื่องในพิธีกินข้าวใหม่ร่วมกับ ผศ.เอี่ยม ทองดี และคณะที่หมู่บ้านไล่โว่ ชาลาวะ และครั้งที่สองพานักศึกษาฝึกงานไปเก็บข้อมูลวัฒนธรรมดนตรีกะเหรี่ยงที่หมู่บ้านสะเนพ่อง เป็นช่วงเวลาการเดินทางที่ตรึงใจตลอดการเดินทาง แต่ที่ตรึงใจยิ่งกว่าคือเสียงที่ชาวกะเหรี่ยงโปว์ยึดถือจากรุ่นสู่รุ่นที่ว่า **“ป่าคือชีวิตของชาวกะเหรี่ยง”** ซึ่งชาวกะเหรี่ยงที่นี่มีความผูกพันและเคารพในจิตวิญญาณของป่า น้ำ ภูเขา ธรรมชาติต่างๆ และคำสอนของบรรพบุรุษ โดย

นับถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และมีความเชื่อว่ามนุษย์ไม่ใช่เจ้าของป่า แต่เป็นเพียงผู้ใช้ทรัพยากรเพื่อดำรงชีพเท่านั้น พื้นที่ป่าไม่ใช่ของคนใดคนหนึ่งจึงไม่มีการถือครองเป็นของส่วนตัว ด้วยชีวิตที่เป็นหนึ่งเดียวกับป่า มีภูมิปัญญาที่พึ่งพาธรรมชาติ มีอาหารนานาชนิดที่หามาจากป่า หรือปลูกเองบริเวณพื้นที่ไร่ข้าว

ชาวกะเหรี่ยงโปว์จะเลือกปลูกข้าวในไร่ที่เคยใช้ประโยชน์มาก่อน โดยเมื่อทำไร่เสร็จในแต่ละปีแล้ว จะปล่อยให้พื้นที่ฟื้นตัวคืนสภาพเป็นป่าอย่างน้อย 3-10 ปี และก่อนจะกลับมาทำกินใหม่อีกครั้ง จะต้องทำพิธีขอใช้พื้นที่จากเจ้าป่าเจ้าเขา เจ้าที่นาก่อนทำการเพาะปลูกข้าว เมื่อเพาะปลูกพร้อมเก็บเกี่ยวแล้วก็จะมีพิธีฟาดข้าว จากคำบอกเล่าของคุณอุ๊ ชาวกะเหรี่ยงหมู่บ้านสะเนพ่อง ได้บอกเล่าถึงพิธีฟาดข้าว ซึ่งจะมีเจ้าภาพในการเก็บเกี่ยวว่า จะต้องมีการดูฤกษ์ยามนิมนต์พระสงฆ์มาร่วมสวดมนต์ ช่วงประมาณ 17.30 น. เมื่อเสร็จพิธีสงฆ์จึงจะเริ่มพิธีการฟาดข้าว ระหว่างการฟาดข้าวจะมีการใช้เพลงร้องโต้ตอบกันระหว่างชาย-หญิง ที่เรียกว่าพ่อเพลง แม่เพลง เป็นผู้นำแต่ละฝ่าย หรือที่เรียกว่า เพลงปฏิพากย์ โดยมีเนื้อหาในการถามปริศนาธรรมะ เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาโต้ตอบกัน จากนั้นจึงผลัดกันฟาดข้าว สลับกันเช่นนี้จนฟาดข้าวหมดลานเป็นอันเสร็จพิธี หลังจากพิธีฟาดข้าวก็จะมีพิธีตวงข้าวใส่ยุ้งพิธีกินข้าวใหม่ ตามแต่ฤกษ์วันเวลาที่เหมาะสมต่อไป

สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่สะท้อนและบ่งบอกความเป็นอยู่ของชาวกะเหรี่ยงโปว์ ในเรื่องความเชื่อความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในวิถีการผลิตที่อาศัยความสมบูรณ์จากธรรมชาติและอยู่กลมกลืนกับระบบนิเวศ และการแสดงออกถึงความเคารพ สำนึกรู้ตอบแทนคุณของป่า น้ำ ภูเขา ข้าว และบรรพบุรุษ ที่ยังคงมีอยู่ท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์

ขอแสดงความยินดีแด่...

ดร.โสพิส ศิริไสย์ และ *ดร.พวัลจิต ศศิวงศาโรจน์*
ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง “ผู้ช่วยศาสตราจารย์”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เอี่ยม ทองดี

ได้รับการยกย่องเป็น “อาจารย์ตัวอย่างของสภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปี 2554” และได้รับรางวัล “ผู้ทรงคุณค่าวงการข้าวไทย” จากนิตยสารเทคโนโลยีชาวบ้าน และนิตยสารเส้นทางเศรษฐี ในเครือบริษัท มติชน จำกัด (มหาชน)

ความหมายของคำว่า ลาว

วีระพงศ์ มีสถาน
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

*วิสาสะอาเซียน: ASEAN Dialogue
- "วิสาสะ" หมายถึง "ความคุ้นเคย, ความสนิทสนม, การถือว่าเป็นกันเอง" (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542)
- "อาเซียน" ประกอบด้วยสมาชิก 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ บรูไน ลาว กัมพูชา เวียดนาม และพม่า
...คอลัมน์ "วิสาสะอาเซียน" เป็นพื้นที่นำเสนอเรื่องราวและเกร็ดความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคอาเซียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และความคุ้นเคย เป็นการเตรียมความพร้อมสู่ความเป็น "ประชาคมอาเซียน" ในปี พ.ศ. 2558

คำว่า "ลาว" คงเป็นที่คุ้นหูของเราชาวไทยมาเป็นอย่างดี อย่างน้อยก็เป็นนามของประเทศ ชื่อภาษา คำเรียกคน หรือเป็นคำขยายเรียกวัฒนธรรม ซึ่งโดยคำและความหมายของคำว่า "ลาว" นี้ มีการวิเคราะห์กันไว้หลายประการ เช่น บ้างก็ว่า ลาว มาจากคำว่า ดาว คือ เพี้ยนจากเสียง ด เป็นเสียง ล แต่ผู้เขียนมีความเห็นไปอีกแบบ

ความเห็นดังกล่าวนี้ ถือเอาหลักการทางภาษาศาสตร์เป็นที่ตั้ง เพราะโดยหลักฐานการพูดภาษาลาวแล้ว คนลาวจะเรียกคนอื่นที่อยู่ในสถานะอาวุโส หรือมีคุณวุฒิ วัยวุฒิ ที่เหนือกว่าคนพูด โดยกล่าวในฐานะเป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 ว่า ลาว

ตัวอย่าง เช่น นายทองพัน เห็นชายคนหนึ่งนั่งคุยอยู่กับเจ้าอาวาส จึงหันไปถามเพื่อนที่นั่งอยู่ข้างๆ ว่า *"คนที่นั่งลมกับเจ้าหัว ลาวเป็นใผ"* (คนที่นั่งสนทนากับหลวงพ่อนั้น **ท่าน**เป็นใครหรือ)

จากคำถามนี้ แสดงว่า นายทองพันมีความรู้สึกว่า คนที่กำลังพูดอยู่กับเจ้าอาวาสนั้น เป็นคนที่มีอาวุโส หรือน่านับถือ จึงใช้สรรพนามว่า ลาว ในทางตรงกันข้าม หากนายทองพันมีความรู้สึกว่าคนที่นั่งสนทนาอยู่กับเจ้าอาวาสนั้น เป็นคนที่ **"ด้อย"** กว่าตน เช่น อาจเห็นว่าเป็นเด็กกว่า หรือแต่งกายดูมอซอ หรือมีท่าทางในอาการเมามายไม่สมประดี ไม่ควรค่าแก่การนับถือ นายทองพันอาจพูดอย่างไม่นับถือว่า *"คนที่นั่งลมกับเจ้าหัวนั่นมันเป็นใผ"* (คนที่นั่งสนทนาอยู่กับหลวงพ่อนั้น **มัน**เป็นใคร)

ในสังคมชาวลาวเอง จึงตระหนักและสำเหนียกอยู่เสมอว่า คำว่า ลาว มีความหมายที่ดี มีความสำคัญ ควรค่าแก่การยกย่องนับถือ ดังนั้น การที่คำเรียกขานว่า "ลาว" ถูกล้อเลียน ถูกนิยามความหมายไปในทางที่ไม่ดี หรือถูกนำมาใส่ความ ยัดเยียดให้เกิดความหมายในทางดูหมิ่นดิ่นแคลน นำมาประกอบในสถานการณ์ต่างๆ อีกทั้งลีลาท่าทางของคนที่พูดถึงคำว่า ลาว ส่ออาการรังเกียจ ก็ย่อมเป็นที่ประจักษ์ได้ว่า เจ้าของวัฒนธรรมเองก็ต้องไม่พอใจเป็นของธรรมดา เพราะใครๆ ก็ย่อมที่จะรักในชาติกำเนิดของตน โดยเฉพาะความเป็นชาติหรือเป็นประเทศที่มีเอกราช มีวัฒนธรรมที่สืบเนื่องมาช้านาน

กล่าวอุปมาในนามของตัวบุคคล หากมีเพื่อนรักใคร่นับถือกัน และมีความเกรงใจกัน เพื่อนย่อมจะหลีกเลี่ยงคำพูดคำกล่าวใดๆ ที่จะก่อให้เกิดความบาดหมางขุ่นเคืองใจกัน มิตรภาพของประเทศเพื่อนบ้านก็ไม่ต่างจากมิตรภาพของบุคคล หากประสงค์จะก่อให้เกิดไมตรีและมิตรภาพที่ยั่งยืนแล้ว สมควรอย่างยิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยงคำพูดคำกล่าวใดๆ ที่จะทำให้สัมพันธภาพมัวหมอง

เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้ หากเราชาวไทยตระหนักและรู้ซึ้งถึงความหมายของคำ มีการใช้ความหมายอย่างถูกต้อง ก็จะมีส่วนสร้างเสริมให้เกิดความร่วมมือ และความไว้เนื้อเชื่อใจกันในภายภาคหน้าในภูมิภาคของอาเซียน

ฝึกทักทาย...ภาษาเพื่อนบ้าน "สวัสดี"

- ภาษาเวียดนาม: Xin chào (ซินจ่าว)
- ภาษาเขมร: ជំរាបសួរ (จุมเรียบ ซัว)
- ภาษาลาว: ສະບາຍດີ (สะบายดี)
- ภาษาจีน: 你好 (หนีห่าว)
- ภาษาฮินดี: नमस्ते (นมัสเต)

ความไม่มั่นคงทางอาหารในสภาวะน้ำท่วม

อนุรักษ์ ก้านจันทร์
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

สถานการณ์น้ำท่วมในประเทศไทย เริ่มขยายวงกว้างขึ้นทำให้ผู้คนได้รับความเดือดร้อนกันถ้วนหน้า ขณะเดียวกันความช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมขององค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เริ่มมีมากขึ้น มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ซึ่งมีปรัชญาว่า **"ปัญญาของแผ่นดิน"** จึงเป็นโอกาสอันดีที่มหาวิทยาลัยจะแสดงบทบาทนี้อย่างจริงจัง

มหาวิทยาลัยมหิดลได้มอบหมายให้ **ผศ.อิทธิโชติ จักรไพวงศ์** เป็นผู้นำทีม และมี **รศ.ปรีชา สุนทรานันท์** และ **รศ.อนุชาติ พวงสำลี** เป็นที่ปรึกษา โดยมีการสื่อสารกับจิตอาสาทั้งบุคลากร นักศึกษา และบุคคลทั่วไป ผ่าน Social Media เช่น Facebook (แจ้งข่าวสถานการณ์น้ำ มหาวิทยาลัยมหิดล) และ Website ของมหาวิทยาลัย (ดูแลโดยกองกายภาพฯ) เป็นต้น นำไปสู่การประชุมใหญ่ ณ สำนักงานอธิการบดีในวันพุธที่ 19 ตุลาคม 2554 โดยมีจิตอาสาฯ เข้าร่วมประมาณ 50 คน และแบ่งฝ่ายการทำงานอาสาต่างๆ ดังนี้

1. ฝ่ายสถานที่ : วิทยาลัยวิทยาศาสตร์การกีฬา
2. ฝ่ายอาหาร : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย สถาบันโภชนาการ และศูนย์การเรียนรู้มหิดล
3. ฝ่ายอาสาสมัคร : สโมสรนิสิตนักศึกษา
4. ฝ่ายฟื้นฟู : ศูนย์ศึกษาและพัฒนาสันติวิธี
5. ฝ่ายชุมชน : คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์
6. ฝ่ายข้อมูล : คณะศิลปศาสตร์
7. ฝ่ายบริจาค : วิทยาลัยนานาชาติ
8. ฝ่ายทะเบียน : คณะวิศวกรรมศาสตร์

การทำงานของฝ่ายอาหารมีแนวคิดในการจัดการอาหาร โดยใช้โรงอาหารที่มีอยู่ภายในมหาวิทยาลัย เพื่อความถูกสุขลักษณะและความสะดวก ซึ่งมีการจัดทำคูปองอาหารและเครื่องดื่มแจกผู้พักพิงฯ รวมถึงอาสาสมัครทุกคนแบบวันต่อวัน

ภายหลังผู้มีจิตศรัทธานำอาหารมาบริจาคเป็นจำนวนมาก งานด้านจัดการอาหารจึงขยายขอบเขตการทำงานอีกมากมาย เช่น การแบ่งปันอาหารแก่ชุมชนคลองโยง เทศบาลตำบลศาลายา และกรมยุทธศึกษาทหารเรือ เป็นต้น ซึ่งขณะนั้นบางชุมชนกำลังสร้างแนวป้องกันน้ำท่วมตามจุดต่างๆ หรือบางกลุ่มเริ่มได้รับผลกระทบจากการขาดแคลนอาหาร ในช่วงที่ระดับน้ำขึ้นสูงจนทำให้เส้นทางคมนาคมถูกตัดขาดแล้ว

ข้อคิดในการจัดการอาหารช่วงน้ำท่วมที่สำคัญคือปริมาณอาหารกับเวลาที่ไม่สมดุลกับมื้ออาหารที่ควรจะเป็นในชีวิตประจำวันของมนุษย์ เช่น ในช่วงบ่าย-ค่ำ การบริจาคอาหาร อาหารจะมีเป็นจำนวนมาก ในขณะที่การบริโภคอาหารส่วนใหญ่ จะเกิดขึ้นช่วงเช้า-บ่าย ทำให้ทีมอาสาสมัครฝ่ายอาหารต้องทำงานอยู่ตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง ในการจัดเตรียมอาหารมื้อหลักและอาหารว่างรวมทั้งเครื่องดื่มด้วย แต่นับว่าเป็นความโชคดีที่มีผู้บริจาคอาหารเป็นจำนวนมาก ทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายด้านอาหารไปได้พอควร

ทีมอาสาสมัครฝ่ายอาหารฯ มีหน้าที่และภารกิจรับผิดชอบดังต่อไปนี้

1. การจัดเตรียมอาหารหลัก 3 มื้อรวมทั้งอาหารว่างและเครื่องดื่ม

การเตรียมอาหารหลัก 3 มื้อ คือ มื้อเช้า ได้มีการจัดทำคูปองล่วงหน้าก่อนการเปิดศูนย์ฯ จำนวน 1,000 ใบทุกวัน (มื้อกลางวัน ในกรณีที่ไม่มีผู้บริจาคอาหารกลางวัน) ส่วนมื้อกลางวันและมื้อเย็นนั้น หลังจากศูนย์ฯ เปิดทำการมาเพียงหนึ่งวันได้มีผู้บริจาคนำอาหารมาให้ประจำวันละ 500-2,000 ชุด และแบ่งชุมชนดังที่กล่าวมาแล้ว

ผู้บริจาครายใหญ่คือ โรงทานคณะศิษย์หลวงพ่อสิงห์โต วัดป่าพุทธสติปัฏฐานธรรม ญาณสัมปันโน ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม จัดเตรียมอาหารปรุงสุกมาให้ โดยทางทีมฯ จัดเตรียมผู้ประสานงานและอาสาสมัครมาตักอาหารและเก็บล้างทุกกระบวนการ ตั้งแต่เวลา 11.30 - 20.00 น. ของทุกวัน ในวันที่สองของการเปิดศูนย์ฯ จนปิดตัวลง (วันที่ 22–28 ตุลาคม 2554)

ด้านอาหารว่างและเครื่องดื่ม มีการจัดเตรียมทีมอาสาสมัครประจำและหมุนเวียนตลอด 24 ชม. เพื่อสนับสนุนให้ฝ่ายต่างๆ ซึ่งงานส่วนนี้ถือเป็นภารกิจที่ค่อนข้างยากและหนักพอสมควร เพราะต้องจัดระบบต่างๆ ในการแจกจ่ายอาหารอย่างละเอียดรอบคอบและปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ในการทำงานตามหน้างานที่เกิดขึ้นจริง เช่น การจัดอาหารตามการหมดอายุก่อนหลัง การเตรียมเครื่องดื่มที่แช่เย็นตลอดเวลา การจำกัดการแจกอาหารว่าง (ในกรณีอาหารเริ่มขาดแคลนและมีผู้บริจาคน้อยลง) การแจ้งข้อมูลและการตามติดสถานการณ์ต่างๆ ที่ส่งผลกระทบถึงการจัดการอาหารอยู่ตลอดเวลา

2. การปรุงอาหารในช่วงภาวะวิกฤติ

การทำงานของฝ่ายอาหารฯ เป็นไปด้วยความราบรื่นตลอดหลายวันที่ศูนย์ฯ เปิดทำการ จนกระทั่งสถานการณ์น้ำท่วมเริ่มส่งผลไปยังพื้นที่รอบข้างมหาวิทยาลัย ทั้งผู้บริจาครายใหญ่และรายย่อยไม่สามารถนำอาหารมาส่งได้เนื่องจากระดับน้ำท่วมถนนสูงขึ้น ทำให้ทีมอาสาสมัครบางท่านต้องเสียสละเวลามากกว่าเดิม ในการเตรียมอาหารให้ผู้ประสบภัยบางส่วนประกอบแบบวันต่อวัน/มื้อต่อมื้อ หรือการออกไปรับอาหารจากผู้บริจาคในพื้นที่ที่ห่างไกลจากมหาวิทยาลัยออกไป

แต่ทั้งนี้ การทำงานของฝ่ายอาหารนับว่าประสบความสำเร็จอย่างสูงในการทำงานเป็นทีม ด้วยมีการประชุมพูดคุย ปรึกษาหารือ และฟังความคิดเห็นกันอยู่เสมอ ซึ่งข้อเสนอหรือความเห็นต่างๆ นั้น ได้มีการนำไปเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์หรือประเมินสถานการณ์กับทีมประสานงานหลักทั้ง 8 ฝ่ายข้างต้นอย่างต่อเนื่อง จนการพัฒนาความสัมพันธ์อันดีกับชุมชนและพื้นที่โดยรอบมหาวิทยาลัยมาจนระดับน้ำท่วมสูงขึ้นและล้อมรอบมหาวิทยาลัย ทำให้มหาวิทยาลัยปรับเปลี่ยนจากศูนย์พักพิงฯ เป็นศูนย์ประสานงานฯ และปิดตัวลงอย่างสมบูรณ์ในเวลาต่อมา

วัฒนธรรมการให้กับน้ำใจในยามยาก

วีระพงศ์ มีสถาน
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

ถนนสามัญหน้าอำเภอศาลายาที่เคยมีรถแล่นได้อย่างเฉิดฉิว

กลับกลายเป็นคลองระดับน้ำเลยบั้นเอว เสียงเรือหางยาวครางงึมๆ

พาผู้โดยสารออกจากท่ารถไฟ มาส่งที่ท่าจำเป็น *"ประตู 5 ม.มหิดล"* พลันก็มีหลายมือยื่นมาให้ผู้โดยสารจับยุดขึ้นจากเรือ และมีเสียงเด็กหนุ่มแว่วๆ ผ่านโทรโข่ง ว่า *"ทานข้าวก่อนนะครับ มหิดลมีข้าวให้รับประทานครับ รับไปได้เลยครับ"*

คำชวนให้รับข้าวกล่องไปกิน ไม่ได้มีเนื้อหาว่าต้องนำเงินมาแลก เป็นคำชวนที่เปี่ยมด้วยจิตที่อยากให้ล้วนๆ และเพราะมิใช่การให้นี้หรอกหรือ ที่เป็นแนวปรากการป้องกันน้ำได้อย่างวิเศษ เราชาวมหิดลมิได้ประสงค์จะแห้งเพื่อจะอยู่รอดอย่างโดดเดี่ยวแต่เป็นการแห้งเพื่อช่วยเหลือเพื่อนร่วมบาง

เบื้องหลังน้ำดื่มแต่ละขวด ข้าวแต่ละกล่องนั้นมีต้นทางมาจากสายธารน้ำใจจากทั่วสารทิศและมีมือของชาวมหิดลร่วมส่งถ่ายหลายขั้นตอน เจ้าหน้าที่ รปภ. กลายเป็นคนปอกกระเทียม รองศาสตราจารย์กลายเป็นพนักงานตักข้าว ลูกหลานชาวบ้านนับหลายสิบที่พ่อแม่ส่งมาเป็นศิษย์มหิดล กลายเป็นคนงานสารพัดอย่าง ทั้งนี้ มิได้มีกฎระเบียบใดๆ มากำกับ หากแต่เป็นไปเพราะพลังแห่งน้ำใจของชาวมหิดลโดยแท้

“RILCA ช่วยผู้ประสบภัยน้ำท่วม”

วันที่ 13 ตุลาคม 2554 ชาวสถาบันฯ ร่วมกันบริจาคอาหาร สิ่งของ และเงิน เพื่อจัดทำถุงยังชีพ แบ่งปันช่วยเหลือเพื่อนพี่น้องชาวชุมชนรอบมหาวิทยาลัย ก่อนจะนำไปมอบให้ อบต.มหาสวัสดิ์ ดำเนินการแจกจ่ายแก่ผู้ที่ประสบปัญหาน้ำท่วมต่อไป

สถาบันวิจัยภาษาฯ และมหาวิทยาลัยมหิดล จับมือ อบต.มหาสวัสดิ์ เดินทางไปมอบถุงยังชีพแก่ผู้ประสบภัย โดยได้รับความช่วยเหลือจากพี่ๆ ทหารเรือ ในการพาเข้าไปยังพื้นที่ประสบภัยเป็นอย่างดี

วันที่ 14 ตุลาคม 2554 ชาวสถาบันฯ รวมตัวอีกครั้งเพื่อ “ขนทรายป้องวัด” ณ ชุมชนวัดมะเกลือ ย่านคลองโยง หลังจากมอบของให้ อบต.มหาสวัสดิ์

งานนี้กึ่งแม้จะเหนื่อย... แต่ทุกคนก็ยังมีรอยยิ้ม

วันที่ 7 ธันวาคม 2554 ชาวสถาบันวิจัยภาษาฯ ได้พร้อมใจกันเข้าแสดงความขอบคุณแด่ศาสตราจารย์คลินิก นายแพทย์ปิยะสกล สกลสัตยาทร อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล เนื่องในโอกาสครบวาระการดำรงตำแหน่งอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

วันที่ 7 ธันวาคม 2554 คณะผู้บริหาร และบุคลากรสถาบันฯ แสดงความขอบคุณแด่ รองศาสตราจารย์อนุชาติ พวงสำลี รองอธิการบดีฝ่ายระบบกายภาพและสิ่งแวดล้อม และ ผศ.ดร.อิทธิโชติ จักรไพวงศ์ อาจารย์ประจำคณะวิศวกรรมศาสตร์ เนื่องในโอกาสที่ได้ร่วมกันให้ความช่วยเหลือ และดูแลมหาวิทยาลัยมหิดลให้พ้นจากวิกฤตน้ำท่วม

วันที่ 8 ธันวาคม 2554 สถาบันฯ ได้เข้าแสดงความขอบคุณแด่ รองศาสตราจารย์ปรีชา สุนทรานันท์ รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาและกิจกรรมพิเศษ และศาสตราจารย์ ดร.ประสิทธิ์ วัฒนาภา รองอธิการบดีฝ่ายทรัพยากรบุคคลและพัฒนาคุณภาพ เนื่องในโอกาสครบวาระการดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

วันที่ 9 ธันวาคม 2554 รองศาสตราจารย์ดวงพร คำนูณวัฒน์ และบุคลากรสถาบันฯ ร่วมแสดงความยินดีกับ ศาสตราจารย์ นายแพทย์รัชตะ รัชตะนาวิน ในโอกาสเข้ารับตำแหน่งอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

วันที่ 14 ธันวาคม 2554 อาจารย์สุนิดา ศิวปฐมชัย รองผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารองค์กร สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย ได้ร่วมแสดงความยินดีเนื่องในโอกาสวันคล้ายวันสถาปนาคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ครบรอบ 42 ปี

วันที่ 23 ธันวาคม 2554 ชาวสถาบันวิจัยภาษาฯ ได้ไปสวัสดีปีใหม่ ศาสตราจารย์คุณหญิงสุริยา รัตนกุล ภายใต้บรรยากาศการต้อนรับอย่างอบอุ่นและเป็นกันเอง

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย

เปิดสอนระดับปริญญาโท-เอก หลักสูตรไทยและนานาชาติ

5 หลักสูตร ได้แก่

หลักสูตรไทย

- ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์
- ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์
- ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
  สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา
  - วิชาเอกการแปล
  - วิชาเอกการสอนภาษา
  - วิชาเอกภาษาเพื่อการสื่อสาร
  - วิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการบริหารองค์กร
- ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวัฒนธรรมและการพัฒนา วิชาเอกสังคมวัฒนธรรมศึกษา/พัฒนาชนบทศึกษา/อินเดียศึกษา/มานุษยวิทยาการดนตรี/มานุษยวิทยาการแพทย์

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมที่ งานบริการการศึกษา สถาบันวิจัยภาษาฯ ม.มหิดล
โทร. 0-2800-2303, 0-2800-2308-14 ต่อ 3101 หรือ www.lc.mahidol.ac.th

หลักสูตรนานาชาติ (หลักสูตรใหม่)

- Ph.D Program in Multicultural Studies
  Additional Information : please contact Dr.Sirijit Sunanta or Dr.Narong Ardsmiti
  E-mail : Rilca_multiculturalstudies@yahoo.com or visit www.lc.mahidol.ac.th

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย
มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา นครปฐม 73170
โทรศัพท์ 0-2800-2308-14
โทรสาร 0-2800-2332
E-mail: tawitvong.pat@mahidol.ac.th
www.lc.mahidol.ac.th

ที่ปรึกษา : ผู้อำนวยการสถาบันฯ
รองผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารองค์กร
คณะผู้จัดทำ : นายฐวิชวงศ์ ภัทราวีรไพศาล
นางสาวฉันทนา คำนาค
นางสาวญาดา ก่อวงษ์

พิสูจน์อักษร : นางสาวประภาศรี ดำสอาด
ภาพ : งานเทคโนโลยีการศึกษา
ศิลปกรรม : บริษัท สร้างสื่อ จำกัด

ไม่ถึงผู้รับโปรดส่งคืน
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล
999 ถ.พุทธมณฑลสาย 4 ต.ศาลายา
อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170

ชำระค่าฝากส่งเป็นรายเดือน
ใบอนุญาต 11/2534
ปณ.จ. พุทธมณฑล

ผู้สนใจ ต้องการทราบข้อมูลข่าวสารของสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย จาก “จดหมายข่าว”
ติดต่อ นายฐวิชวงศ์ ภัทราวีรไพศาล งานสื่อสารองค์กร